

faaet en noget anden Karakter, end den havde i Udvalget, og efter min Opfattelse af, hvad der er passeret i Udvalget, kan jeg ikke fritjende Fler-tallets ærede Ordfører for at have nogen Skyld i, at Forhandlingerne her i Thinget have faaet et skarper Præg, end jeg tror nødvendigt. Jeg tror, at han baade i sit første Foredrag og i de senere for meget har slaet Tonen an i en Retning, der noget forstyrer den Vej, hvorpaa man maatte fra Udvalgets større Medlemstals Side var kommen ind, og som derfor heller ikke har virket gavnlig. Der er vist, efter at vi een Gang ere komne ind paa Smødetommenhedens Vej, al Opfordring for os til at fortsætte paa denne Vej, og ikke ved provocerende Udtalelser enten af den ene eller anden Natur yderligere at ægge den Splidagtighed, der er iblandt os. Jeg skal nu ikke længer opholde mig ved den Stilling, den ærede Ordfører har troet at burde indtage overfor Regjeringen; men mine Bemærkninger gjælde ogsaa om hans Stilling overfor os Andre i det Hele under Udførelsen af hans Svær som Ordfører. Den ærede Ordfører maa vide, at skal det lykkes os at komme til en rolig Udgang, gaar det ikke an i saadan Udstrækning, som han har gjort, at angribe til forskjellige Sider; man affjærer da let Muligheden for at blive enig og fremkalder fra den anden Side skarpe og yderlig-gaaende Udtalelser, som det ikke var nødvendigt at fremkalde. Min Stilling, og jeg antager ogsaa hele Mindretallets Stilling er den, at naar vi nu komme til Afstemning over Forslaget Nr. 2 — og det vil sagtens ikke vare længe, inden vi komme dertil — ville vi ikke stemme for at negte Sagens Overgang til anden Behandling, da der endnu ikke er skabt en Bevilling, der kan afløse den, vi leve under. Det er det, der for os er Hovedsagen, at naar de Herrer vedtage deres Forslag under Nr. 2, have de blottet os for enhver Bevilling, og vi kunne ikke skjønne rettere, end at noget Saadant kunne vi ikke være med til.

B. Holm: Ja, der er jo aabenbart en ligefrem Meningsforskjellighed tilstede mellem Fler-tallet og Mindretallet, nemlig den, at vi fra vor Side ikke kunne erkjende, at der er nogen Bevilling tilstede i dette Dieblif. Derfor vi kunde erkjende, at der var en Bevilling, var det noget Andet; men vi kunne ikke se rettere, end at der i dette Dieblif ikke er nogen af Rigsdagen vedtagne Fi-nantsbevilling. — Hvad der forøvrigt foranledigede mig til at tage Ordet, var Udtalelserne igaar

fra det ærede Medlem for Odense Amts første Valgtreds (S. Koch). Han begyndte med at sige, at han vilde være forsonlig; men det forekommer mig, og jeg er sikker paa, at de fleste af Thingets Medlemmer vilde være enige med mig deri, at han ikke kom ret langt, forinden han i sine Udtalelser viste alt Andet end en forsonlig Soldning, idet det er længe siden, tør jeg nok sige, at man har hørt et saa udfordrende Foredrag som det, man hørte igaar fra det ærede Medlem fra Odense. Han gik endogsaa saa vidt i sin „For-sonlighed“, at han haabede, at dersom man fik en Opløsning, og Fler-tallet kom igjen, endogsaa forstærket, at Ministeriet desuagtet ikke vilde vige tilbage. Det er en egen Art Forsonlighed, der viser sig i saadanne Ytringer. Da jeg imidlertid ser, at det ærede Medlem ikke er tilstede, skal jeg ikke opholde mig videre ved ham, men vende mig til den høitærede Conseilspræsident med nogle saa Ytringer. Jeg skal ikke være meget udførlig eller opholde mig længe ved, hvad der skete den 31te Marts; men jeg kan ikke tilbageholde, at det forekommer mig, hoorledes man end ser paa Sagen, at man, hvad enten Folkethinget — lad mig sige — har gjort en Bømmert eller ikke, maa sige, at fordi den ene Side gjorde en Feil, bliver denne ikke bedre derved, at Regjeringen ogsaa gjør en Feil. Thi jeg tror, at, naar man holdt sig til Sagen selv, og ikke til, hvad der synes at være almindelig konstitutionel Sæt og Brug, turde man forudsætte, at Regjeringen først burde have forelagt en midlertidig Finantslov. Skulde det saa vise sig, at den ikke kunde faae en saadan, burde den have opløst et af Thingene, thi saa havde det vist sig, at man ikke med denne Regjering kunde faae en Finantslov. Dette synes mig at være saa klart, som at to og to er fire. — Den høitærede Conseilspræsident udtalte endvidere, at Folkethinget havde en Pligt. Jeg forstaar ikke dette; thi hvis vi skulde have den Pligt at vedtage en Finantslov, saa vilde vor Opgave her være bestandig at sige „Ja“, og vi maatte saa ikke have Lov til at sige Nei, eller med andre Ord: Følgen vil blive den, at, naar Regjeringen og Landstinget vare enige, vilde det blive umuligt for Folkethinget at indtage en Stil-ling af en saadan Bestaafenhed, at man kunde faae denne til at harmonere med sin egen Sam-vittighed. — Den ærede Conseilspræsident udtalte endvidere, at han kunde have ønsket at se, hoorledes den ærede Ordfører vilde have stillet sig, hvis han havde indtaget den ærede Conseilspræ-